

Warszawa, dnia 7. 09. 2012 r.

UZP/DP/O-JNI/9191/12

SĄD OKRĘGOWY W WARSZAWIE
V Wydział Cywilny Odwoławczy
Al. Solidarności 127, 00-898 Warszawa

Skarżący: Prezes Urzędu Zamówień Publicznych
ul. Postępu 17A, 02-676 Warszawa

Strona przeciwna skargi: 1. Zamawiający
Skarb Państwa – Generalna Dyrekcja Dróg
Krajowych i Autostrad

2. Odwołujący
SYGNITY S.A.
Al. Jerozolimskie 180, 02-486 Warszawa

Sygn. akt KIO 1700/12

SKARGA PREZESA URZĘDU ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH
na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 21 sierpnia 2012 r.
(sygn. akt KIO 1700/12)

Na podstawie art. 198b ust. 4 zd. 1 w zw. z art. 198a ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą PZP” - oraz art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy PZP

zaskarżam w całości wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 21 sierpnia 2012 r. sygn. akt KIO 1700/12.

Krajowej Izbie Odwoławczej zarzucam naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- 1) art. 2 pkt 13 w zw. z art. 2 pkt 12 i art. 3 ust. 1 pkt 1 oraz w zw. z art. 4 pkt 1 lit. a ustawy PZP poprzez błędną ich wykładnię polegającą na uznaniu, że nie stanowi umowy w sprawie zamówienia publicznego odpłatna umowa zawarta pomiędzy zamawiającym zobowiązanym do stosowania ustawy PZP na mocy art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy a wykonawcą, przedmiotem której jest świadczenie na rzecz zamawiającego usług, w przypadku gdy wybór wykonawcy został dokonany zgodnie z art. 4 pkt 1 lit. a ustawy PZP na podstawie szczególnej procedury organizacji międzynarodowej odmiennej od określonej w ustawie PZP, a w konsekwencji uznanie, że nie stanowi umowy w sprawie zamówienia publicznego umowa Nr 1666 z dnia 15 stycznia 2007 r. zawarta pomiędzy Zamawiającym a Odwołującym w wyniku zastosowania szczególnej procedury Banku Światowego, przedmiotem której było świadczenie na rzecz Zamawiającego odpłatnych usług informatycznych;
- 2) art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że wykluczenie wykonawcy z postępowania na mocy tego przepisu może mieć zastosowanie wyłącznie do umów zawieranych przez podmioty zamawiające zobowiązane podmiotowo i przedmiotowo do stosowania przepisów ustawy PZP w konkretnym zamówieniu, a w konsekwencji bezpodstawne niezastosowanie tego przepisu oraz przepisu art. 24 ust. 4 ustawy PZP w realiach przedmiotowej sprawy i nieustalenie, że Odwołujący podlega wykluczeniu z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, a złożoną przez niego ofertę uznaje się za odrzuconą.

Wskazując na powyższe na podstawie art. 198c w zw. z art. 198f ust. 2 zd. 2 oraz art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy PZP wnoszę o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania;
- 2) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 198f ust. 5 in fine ustawy PZP i jednocześnie nieobciążanie żadnej ze stron kosztami postępowania skargowego (art. 102 k.p.c.).

UZASADNIENIE

I. Uzasadnienie formalne skargi:

W myśl postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 1 ustawy PZP w terminie 21 dni od dnia wydania orzeczenia skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej (art. 198a ust. 1 ustawy PZP) może wnieść także Prezes Urzędu Zamówień Publicznych (dalej „Prezes Urzędu”). Przywołany przepis ustawy PZP stanowi podstawę prawną legitymacji procesowej Prezesa Urzędu do występowania

w niniejszej sprawie w charakterze skarżącego. Jednocześnie zgodnie z art. 154 pkt 13 ustawy PZP Prezes Urzędu – jako centralny organ administracji rządowej właściwy w sprawach zamówień publicznych (art. 152 ust. 1 ustawy PZP) – dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów o zamówieniach, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego.

Wskazując na powyższe należy stwierdzić, iż ustawa PZP wyposaża Prezesa Urzędu w szczególne kompetencje w zakresie weryfikacji zgodności z prawem orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej. W tym zakresie realizują się uprawnienia władcze Prezesa Urzędu jako organu administracji publicznej czuwającego nad przestrzeganiem zasad systemu zamówień publicznych.

Stosownie do postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy PZP do czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o prokuratorze. Tym samym Prezes Urzędu na skutek wniesienia skargi uzyskuje status strony postępowania sądowego, ale na wzór statusu prokuratora. Z powyższych względów do udziału Prezesa Urzędu w postępowaniu ze skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. Tym samym Prezes Urzędu wnosząc skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej nie jest związany z żadną ze stron sporu. Prezes Urzędu może składać oświadczenia i zgłaszać wnioski, jakie uzna za celowe, oraz przytaczać fakty i dowody na ich potwierdzenie.

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż Prezes Urzędu wnosząc skargę nie działa w interesie żadnej ze stron sporu (zamawiającego, odwołującego), ale w interesie publicznym związanym z prawidłowym funkcjonowaniem systemu zamówień publicznych.

II. Uzasadnienie zarzutów skargi:

- I. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż stan faktyczny sprawy nie jest sporny pomiędzy stronami. Tak więc należy przyjąć bezspornie, iż pomiędzy Zamawiającym a Odwołującym (działającym w konsorcjum z Capgemini Polska Sp. z o.o. – dłużnicy solidarni zgodnie z art. 141 ustawy PZP) została zawarta umowa Nr 1666 z dnia 15 stycznia 2007 r., na mocy której Odwołujący zobowiązał się do świadczenia na rzecz Zamawiającego odpłatnych usług informatycznych. Umowa ta została zawarta zgodnie z art. 4 pkt 1 lit. a ustawy PZP na podstawie szczególnej procedury Banku Światowego, bez stosowania procedur określonych w ustawie PZP.

Przedmiotowa umowa została wypowiedziana przez Zamawiającego na mocy oświadczenia z dnia 2 czerwca 2011 r. ze skutkiem natychmiastowym. Przyczyną rozwiązania umowy było zaniedbanie przez wykonawcę, bez słusznej przyczyny, wypełnienia obowiązków wynikających z kontraktu, zaprzestanie realizacji kontraktu. Okoliczność ta stała się

podstawą do zastosowania przez Zamawiającego przepisu art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP i wykluczenie Odwołującego z prowadzonego obecnie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. W odniesieniu do powyższej podstawy wykluczenia Odwołujący kwestionuje jedynie ocenę Zamawiającego, iż wypowiedzenie dotyczyło „umowy w sprawie zamówienia publicznego”. Tym samym należy stwierdzić, iż pozostałe przesłanki zastosowania art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP określone w tym przepisie są pomiędzy stronami bezsporne.

- II. Przechodząc do uzasadnienia zarzutów niniejszej skargi należy wskazać, iż Krajowa Izba Odwoławcza (zamiennie „Izba”) naruszyła art. 2 pkt 13 w zw. z art. 2 pkt 12 i art. 3 ust. 1 pkt 1 oraz w zw. z art. 4 pkt 1 lit. a ustawy PZP poprzez błędną ich wykładnię polegającą na wadliwym ustaleniu znaczenia pojęcia umowy w sprawie zamówienia publicznego.

Legalną definicję „zamówienia publicznego” zawiera art. 2 pkt 13 ustawy PZP. Zgodnie z tym przepisem przez zamówienie publiczne należy rozumieć umowy odpłatne zawierane między zamawiającym a wykonawcą, których przedmiotem są usługi, dostawy lub roboty budowlane. Definicja ta ma charakter przedmiotowo-podmiotowy. Dla dokonania kwalifikacji prawnej danego zamówienia jako zamówienia publicznego konieczna jest zatem ocena podmiotu udzielającego takiego zamówienia pod względem spełniania kryteriów podmiotowych zamawiającego. W myśl art. 2 pkt 12 ustawy PZP przez zamawiającego należy rozumieć osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej obowiązującą do stosowania tej ustawy. Katalog podmiotów zobowiązanych do stosowania ustawy PZP zawiera art. 3 ust. 1 tej ustawy. Zatem z zamówieniem publicznym mamy do czynienia wyłącznie w przypadku, gdy nabywcą usługi, dostawy lub robót budowlanych, tj. zamawiającym, jest jeden z podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 1 ustawy PZP.

Nie budzi przy tym wątpliwości w ocenie skarżącego, że przez podmiot obowiązany do stosowania ustawy PZP w znaczeniu art. 2 pkt 12 tej ustawy, należy rozumieć każdy podmiot spełniający kryteria określone w poszczególnych przepisach art. 3 ust. 1 pkt 1-7 ustawy PZP. Te bowiem przepisy określają kto jest zobowiązany do stosowania ustawy PZP (katalog podmiotowy zamawiających). W rezultacie każdy podmiot, który spełnia kryteria określone w jednym z przepisów art. 3 ust. 1 pkt 1-7 ustawy PZP jest zamawiającym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy PZP. Na marginesie należy tylko zauważyć, iż dotychczas kwestia ta nie budziła żadnych kontrowersji w orzecznictwie, czy literaturze przedmiotu.

W niniejszej sprawie Zamawiający posiada status jednostki sektora finansów publicznych, a tym samym posiada status zamawiającego, o który mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy PZP. Posiadanie przez daną jednostkę statusu zamawiającego w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy PZP nie jest uzależnione od przedmiotu udzielanego zamówienia (por. art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy PZP). Podstawy dla takiej interpretacji nie daje w żadnym razie sam przepis art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy PZP. Powyższe prowadzi do wniosku, iż kwalifikacja danego podmiotu

jako zamawiającego ma charakter generalny i wynika z samego przepisu prawa. Tym samym każda jednostka sektora finansów publicznych posiada z mocy samego prawa status zamawiającego w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy PZP, a więc podmiotu obowiązanego do stosowania ustawy PZP. W tym zakresie nie jest konieczne spełnienie przez taki podmiot jakichkolwiek dodatkowych przesłanek.

Powyższe ustalenie nie oznacza jednak, iż w odniesieniu do udzielenia każdego zamówienia publicznego taki zamawiający jest zobowiązany do stosowania procedur udzielania zamówień publicznych określonych w ustawie PZP. Na mocy bowiem przepisu szczególnego obowiązek stosowania takich procedur może być wyłączony. Z takimi przepisami szczególnymi mamy do czynienia w przypadku przepisów art. 4 pkt 1-13 ustawy PZP. Zastosowanie przepisów art. 4 ustawy PZP nie prowadzi jednak do pozbawienia danego podmiotu statusu zamawiającego, ten bowiem wynika z mocy samego prawa i ma charakter uniwersalny, a jedynie do wyłączenia obowiązku stosowania ustawy PZP w odniesieniu do udzielenia określonego zamówienia publicznego. Podstawą takiego wyłączenia może być w szczególności zastosowanie szczególnej procedury wyboru wykonawcy, kwalifikacja przedmiotu umowy, bądź też wartość udzielanego zamówienia.

Pozbawione racji jest zatem stanowisko Izby, że zastosowanie w realiach niniejszej sprawy wyłączenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1 lit. a ustawy PZP, pozbawiło Zamawiającego statusu podmiotu obowiązanego do stosowania przepisów ustawy PZP, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy PZP. Wskazać bowiem należy, iż zastosowanie do udzielenia tego zamówienia szczególnej procedury Banku Światowego nie wpłynęło w żadnym stopniu na zmianę kwalifikacji podmiotowej Zamawiającego. W dalszym ciągu mamy do czynienia z jednostką sektora finansów publicznych obowiązaną do stosowania przepisów ustawy PZP na mocy art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, a więc z zamawiającym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy PZP. Powyższe stanowisko jest aktualne w odniesieniu do każdego przypadku wyłączenia, o których mowa w art. 4 ustawy PZP.

Nie do przyjęcia jest zatem argumentacja Izby, że o kwalifikacji danego podmiotu jako zamawiającego w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy PZP decyduje okoliczność, czy w odniesieniu do danego zamówienia znajdują zastosowanie wyłączenia, o których mowa w art. 4 ustawy PZP. Przyjęciu powyższego stanowiska przeczy nie tylko przedstawiona powyżej argumentacja, ale także brzmienie przepisów art. 4 ustawy PZP. I tak przepisy art. 4 pkt 3 lit. e i pkt 10 lit. a ustawy PZP odwołują się wprost do pojęcia zamawiającego. Nie sposób przy tym zaakceptować poglądu, iż w tych przepisach pojęcie zamawiającego występuje w innym znaczeniu, niż wynikające z art. 2 pkt 12 ustawy PZP. Sprzeciwia się temu nie tylko założenie racjonalności ustawodawcy, który tym samym terminom w danym akcie prawnym nadaje takie samo znaczenie, ale także wykładnia omawianych przepisów.

Wskazując na powyższe należy stwierdzić, że o ile rodzaj i wartość konkretnego zamówienia publicznego (np. art. 4 pkt 8 ustawy PZP) może decydować w konkretnym przypadku o obowiązku zastosowania przepisów ustawy PZP do jego udzielenia, to jednak w żadnym stopniu nie decydują one o statusie prawnym podmiotu udzielającego takiego zamówienia jako zamawiającego w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy PZP.

W konsekwencji należy stwierdzić, iż zastosowanie w odniesieniu do danego zamówienia jednego z wyłączeń, o których mowa w art. 4 pkt 1-13 ustawy PZP, nie powoduje utraty przez takie zamówienie charakteru zamówienia publicznego. W dalszym bowiem ciągu mamy do czynienia z odpłatną umową zawieraną pomiędzy zamawiającym a wykonawcą, której przedmiotem jest usługa, dostawa lub robota budowlana (art. 2 pkt 13 ustawy PZP).

Powyższe stanowisko potwierdza brzmienie samego przepisu art. 4 ustawy PZP, który wymieniając poszczególne przypadki wyłączenia stanowi, że przepisów ustawy PZP nie stosuje się do „zamówień”. Pod pojęciem tym natomiast na gruncie ustawy PZP kryją się zamówienia publiczne (arg. z art. 3 ust. 1 zd. wstępne ustawy PZP). Podobnie w niniejszej sprawie przepis art. 4 pkt 1 lit. a ustawy PZP stanowi, że ustawy PZP nie stosuje się do zamówień udzielanych na podstawie szczególnej procedury organizacji międzynarodowej odmiennej od określonej w ustawie.

Rekapitułując powyższe należy stwierdzić, iż zastosowanie w niniejszej sprawie wyłączenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1 lit. a ustawy PZP, nie spowodowało ani utraty przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad statusu zamawiającego w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy PZP, ani utraty przez umowę Nr 1666 z dnia 15 stycznia 2007 r. charakteru zamówienia publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy PZP. Istotne w tym zakresie jest bowiem ustalenie, że umowa ta została zawarta pomiędzy zamawiającym a wykonawcą, jej przedmiotem jest świadczenie usług informatycznych oraz, że ma charakter odpłatny (usługi świadczone za wynagrodzeniem). Tym samym błędne jest stanowisko Izby, że ww. umowa nie stanowiła umowy w sprawie zamówienia publicznego. Powyższe uzasadnia zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego opisany w pkt 1 petitum niniejszej skargi.

- III. W uzupełnieniu powyższej argumentacji należy wskazać, iż przedstawiona powyżej definicja zamówienia publicznego jest w pełni zgodna z regulacją dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz. Urz. UE L 134/114 z 30.04.2004 r.). Przepis art. 1 ust. 2 lit. a tej dyrektywy stanowi, że „zamówienia publiczne” oznaczają umowy o charakterze odpłatnym zawierane na piśmie pomiędzy jedną lub więcej instytucjami zamawiającymi a jednym lub więcej wykonawcami, których przedmiotem jest wykonanie robót budowlanych, dostawa produktów lub świadczenie usług w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Dyrektywa więc, podobnie jak przepisy ustawy PZP, nie uzależniają pojęcia zamówień publicznych od tego, czy w odniesieniu do danego zamówienia znajdują

zastosowanie szczególne wyłączenia, czy też nie. Innymi słowy każda umowa spełniająca przesłanki określone w tym przepisie stanowi zamówienie publiczne. Bez znaczenia przy tym pozostaje np. ustalenie, czy z uwagi na wartość danego zamówienia publicznego istnieje obowiązek stosowania dyrektywy (art. 7 dyrektywy – analogicznie art. 4 pkt 8 ustawy PZP). Podkreślenia wymaga, iż również dyrektywa regulując zamówienia objęte wyłączeniem (art. 12-18) posługuje się pojęciem „zamówień publicznych”, do których nie stosuje się przepisów dyrektywy. Powyższe oznacza, iż zastosowanie tych wyłączeń nie pozbawia wyłączonych zamówień charakteru zamówień publicznych. Podobnie rzecz się ma na gruncie przepisu art. 2 pkt 13 ustawy PZP.

IV. Stosownie do postanowienia art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego wyklucza się wykonawców, z którymi dany zamawiający rozwiązał albo wypowiedział umowę w sprawie zamówienia publicznego albo odstąpił od umowy w sprawie zamówienia publicznego, z powodu okoliczności, za które wykonawca ponosi odpowiedzialność, jeżeli rozwiązanie albo wypowiedzenie umowy albo odstąpienie od niej nastąpiło w okresie 3 lat przed wszczęciem postępowania, a wartość niezrealizowanego zamówienia wyniosła co najmniej 5% wartości umowy. W świetle brzmienia tego przepisu wystarczające dla uznania, iż została spełniona przesłanka wykluczenia wykonawcy z postępowania jest stwierdzenie, że wypowiedzenie dotyczyło „umowy w sprawie zamówienia publicznego”. Użyte w tym przepisie pojęcie umowy w sprawie zamówienia publicznego należy interpretować zgodnie z definicją zamówienia publicznego zawartą w art. 2 pkt 13 ustawy PZP, przedstawioną we wcześniejszych wywodach skargi. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia stanowiska Izby, że przepis art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP może mieć zastosowanie jedynie w stosunku umów w sprawie zamówienia publicznego zawieranych przez podmioty zamawiające zobowiązane podmiotowo i przedmiotowo do stosowania przepisów ustawy PZP w konkretnym zamówieniu. To, czy w danym (konkretnym) zamówieniu zamawiający był zobowiązany do stosowania ustawy PZP, czy też nie, pozostaje bowiem, jak wskazano powyżej, bez wpływu na kwalifikację prawną umowy jako zamówienia publicznego, jeżeli tylko spełnione zostały przesłanki określone w art. 2 pkt 13 ustawy PZP. W tym zakresie błędna wykładnia art. 2 pkt 13 ustawy PZP dokonana przez Izbę skutkowałą również błędną wykładnią przepisu art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż brak jest podstaw jurystycznych do odrębnego definiowania pojęcia umowy w sprawie zamówienia publicznego na gruncie przepisu art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP. Rozumienie tego pojęcia w świetle założeń racjonalnego ustawodawcy oraz dyrektyw wykładni literalnej, musi być zgodne z wykładnią zamówienia publicznego dokonaną na gruncie art. 2 pkt 13 ustawy PZP.

Rekapitulując powyższe należy stwierdzić, iż zakresem zastosowania przepisu art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP są objęte przypadki rozwiązania albo wypowiedzenia albo odstąpienia

przez zamawiającego od odpłatnej umowy zawartej z wykonawcą, której przedmiotem było świadczenia na rzecz zamawiającego usług, dostaw lub robót budowlanych (a więc każdej umowy spełniającej kryteria określone w art. 2 pkt 13 ustawy PZP), z powodu okoliczności, za które wykonawca ponosi odpowiedzialność. Bez znaczenia dla oceny zastosowania omawianego przepisu pozostaje natomiast ustalenie, czy umowa ta objęta była zakresem zastosowania art. 4 ustawy PZP, czy też nie. Powyższe bowiem jak wskazano powyżej nie wpływa na zmianę charakteru prawnego takiej umowy jako zamówienia publicznego.

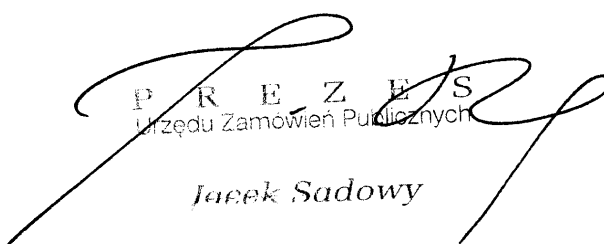
- V. W konsekwencji uznania umowy Nr 1666 z dnia 15 stycznia 2007 r. zawartej pomiędzy Zamawiającym a Odwołującym za umowę w sprawie zamówienia publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy PZP, należy stwierdzić, iż w sytuacji wypowiedzenia tej umowy przez Zamawiającego z powodu okoliczności, za które Odwołujący ponosi odpowiedzialność (zaprzestanie realizacji kontraktu), spełniona została przesłanka wykluczenia Odwołującego z prowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, o której mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy PZP. Tym samym należy uznać, iż Odwołujący podlega wykluczeniu z przedmiotowego postępowania na podstawie ww. przepisu, a złożoną przez niego ofertę uznaje się za odrzuconą. Wobec powyższego niezastosowanie przez Izbę w realiach niniejszej sprawy wskazanych powyżej przepisów ustawy PZP uzasadnia zarzut naruszenia prawa materialnego opisany w pkt 2 petitum niniejszej skargi.
- VI. Na marginesie powyższych zarzutów należy natomiast podzielić stanowisko Krajowej Izby Odwoławczej zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dotyczące oceny braku naruszenia przez Zamawiającego przepisów art. 24 ust. 1 pkt 10 i 11 ustawy PZP oraz art. 26 ust. 3 ustawy PZP, poprzez zaniechanie wykluczenia z postępowania wykonawcy APN Promise Sp. z o.o. (zarzut drugi). Stanowisko Izby w tym zakresie zasługuje na aprobatę.
- VII. Stosownie do postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy PZP do czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o prokuratorze. Po myśli natomiast art. 106 k.p.c. udział prokuratora w sprawie nie uzasadnia zasądzenia zwrotu kosztów na rzecz Skarbu Państwa ani od Skarbu Państwa. Tym samym wniesienie skargi w niniejszej sprawie nie uzasadnia zasądzenia zwrotu kosztów postępowania sądowego od Prezesa Urzędu na rzecz przeciwników skargi.
- VIII. Prezes Urzędu wnosząc skargę w niniejszej sprawie korzysta ze szczególnej kompetencji wynikającej z przepisów prawa. W tym zakresie Prezes Urzędu nie działa ani na rzecz, ani w interesie żadnego z uczestników postępowania. Prezes Urzędu działa bowiem w ramach przysługujących mu kompetencji władczych (imperium). Powyższe w ocenie Prezesa Urzędu uzasadnia stanowisko, iż w sprawie wszczętej na skutek skargi Prezesa Urzędu wniesionej na podstawie art. 198b ust. 4 zd. 1 ustawy PZP zachodzi szczególny przypadek, o którym

mowa w art. 102 k.p.c., uzasadniający nieobciążanie strony przegrywającej kosztami sądowymi w postępowaniu skargowym.

Przy czym z uwagi na fakt, iż rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego przed Krajową Izbą Odwoławczą (art. 198f ust. 5 in fine ustawy PZP) jest uzależnione od wyniku sprawy (uwzględnienia, bądź oddalenia odwołania) uzasadnionym jest jednak rozstrzygnięcie przez Sąd o poniesionych przez strony kosztach postępowania odwoławczego.

- IX. Właściwość miejscowa sądu jest usprawiedliwiona na podstawie art. 198b ust. 1 ustawy PZP.
- X. Jednocześnie skarżący wyjaśnia, iż stosownie do postanowienia art. 198b ust. 2 ustawy PZP odpisy niniejszej skargi zostały przesłane przeciwnikom skargi oraz ich pełnomocnikom.

W świetle powyższego niniejsza skarga jest konieczna i w pełni uzasadniona.

PREZES
Urzędu Zamówień Publicznych
Jacek Sadowy

Spis załączników:

Potwierdzenia przesłania odpisów skargi.

